

GNIEWAJĄCY SIĘ (8) *part praes act*

się (5), się (3).

e oraz a jasne.

sg m N gniewający się (4). ◇ A gniewając(e)go się (1). ◇ pl G gniewających się (1). ◇ I m gniewającymi się (1). ◇ V m pers gniewający się (1).

Sł stp, Cn brak, Linde w objaśnieniu s.v. gniewliwy.

Okazujący gniew, rozdrażniony, złościący się; stomachans Mącz, Calep; indignans Mącz (8) : Mącz 89a, 420b; A chociażby też obaczył syná Egipczyánki gniewáiącego się/ iednák wfpomina ná iednego oycá/ ktory y Słoniá łtworzył y Komorá. CzechEp 41; Calep 1009a; O czárći z potępiómi goráiący/ dla vpalenia niezmiernie się gniewájący/ z zápálczywości zgrzytáiący/ czemu tákiego morderłtwá nád temi dokázuięcie/ ktore do łwego miełzkánia zówleczenie? LatHar 152; SarnStat 706.

gniewający się na kogo (1): Mściwy Pan nád głównemi nieprzyiaćioły łwemi/ y gniewáiący łie na przeciwniki łwoie. Leop Nah 1/2.

a. *W funkcji rzeczownika (1) : Niech się mi káždy przypátrzy twarzy y poštáwie gniewáiących się. ModrzBaz 80v.*

Cf **GNIEWAĆ SIĘ, GNIEWAJĄCY, [GNIEWOSZ]**

MM